

Posudek oponenta rigorosní práce

Mgr. Karla Mičy

na téma

„Věřitelé s nárokem na oddělení uspokojení“

Autor předložil rigorosní práci na uvedené téma v celkovém rozsahu 134 stran (včetně 2 stran seznamu použité literatury a 2stran seznamu použitých zkratek), čímž s ohledem na rozsah práce více než vyhověl požadavkům kladeným na práce tohoto druhu.

Z hlediska systematického členění autor svou práci – vedle stručného úvodu a obsáhlejšího závěru – do pěti částí stati. V první části se věnuje obecně postavení věřitelů s nároky na oddělené uspokojení v rámci konkursního řízení, a to jak s ohledem na tuto kategorii konkursních věřitelů a jejich postavení v konkursu obecně, tak – a to zejména – v souvislosti s realizací jejich nároku na oddělené uspokojení. V části druhé se následně autor samostatně věnuje problematice zpeněžení majetku zajišťujícího závazky věřitelů podle ustanovení § 27 odst. 5 konkursního řádu, a to jak z hlediska stávající právní úpravy, tak i s ohledem na určitý „historický“ vývoj této formy uspokojení pojednávané kategorie věřitelů.

Další (opět samostatnou, byť navazující) část autor věnuje postupu při nakládání s majetkem, jenž byl v souladu s § 27 odst. 5 konkursního řádu pojat konkursním správcem do soupisu podstaty. V závěrečných, rozsahem spíše kapitolách se pak autor věnuje případům střetu nároků na oddělené uspokojení, zcela na závěr pak věnuje pozornost problematice oblasti „nekonkursních“ oddělených věřitelů. Z hlediska systematiky mám určité výhrady právě jen k zařazení posledních tří kapitol jako ryze samostatných částí, když s ohledem na jejich dosah by měly být spíše zakomponovány do příslušně rozčleněných částí předchozích. Uvedená výtku je však spíše formální povahy a nepochybně významnějším způsobem neovlivňuje obsah práce ani negativně neovlivňuje její hodnocení. Z hlediska formálního je i po stránce systematiky možné konstatovat, že autor vyhověl požadavkům kladeným na práce tohoto druhu a práce je tak plně způsobilá k obhajobě.

Z hlediska věcného je na prvním místě třeba kladně hodnotit výběr tématu práce, které přes určitou tradici představuje téma věčně živé a nepostrádající nové a nové impulsy, a to jak s ohledem na každodenní právní praxi, tak na probíhající aktivní legislativní vývoj. Již

v úvodu autor zároveň k tomuto tématu přistupuje komplexně (což se projevuje i ve způsobu a rozsahu jeho zpracování) a snaží se v jeho rámci postihnout i problematické a méně jednoznačné dílčí aspekty. Je rovněž nutné pozitivně hodnotit i to, že si těchto problematických aspektů nejen všímá, ale snaží se je poctivě pojmout a zachytit do vlastních úvah a rozborů. To, že ne vždy nachází jednoznačné a nezpochybnitelné řešení je přirozené, neboť je v mnoha případech nenachází ani právní praxe, natož literatura.

Autor prokazuje znalost problematiky i způsobem práce s prameny, přehledem v odborné literatuře i aktivním přístupem k ní. Je si vědom různých pohledů na podávanou problematiku a snaží se podávat vyčerpávající náhled, jak je to jen možné. I jazyk práce odpovídá úrovni celkového zvládnutí tématu, práce je srozumitelná, přehledná a čtivá. I z tohoto hlediska nelze tedy vůči práci mít námitek.

Pokud se týká povinnosti přihlásit pohledávky i separovaných věřitelů, dospívá autor ke správnému závěru, byť cesta k tomuto závěru je poněkud kostrbatá (str. 11-12). Spornější se už jeví výklad o popíracím právu ve vztahu k oddělenému uspokojení (str. 24-5). Souhlas jednoznačně vyslovuji ohledně výkladu § 31 odst. 1 konkursního řádu (str. 31-2) včetně odkazu na praktický běh konkursu. Pozitivně rovněž hodnotím výklad k proporcionalitě uspokojení oddělených věřitelů na str. 45-50, byť bych od autora vzhledem k zájmu o tento problém očekával jednoznačnější závěr.

Autor se v textu vyslovuje – celkem logicky – i k otázce existence § 27 odst. 5 konkursního řádu de lege ferenda, nicméně pouze v rovině konstatační, nikoli diskusní, jak bych od něj očekával. K diskusi je rovněž možná otázka možnosti vlastníka předmětu zajištění účastnit se dražby (str. 84-5). Jednoznačně souhlasím s názorem de lege ferenda ve vztahu k právům správce nakládat se sepsaným majetkem (str. 103). Pozitivně hodnotím i výsledek úvahy o případném postavení úpadce jako zástavního dlužníka (str. 117 a násl., zejm. závěry na str. 126) bez obligačního nároku.

Výše uvedené připomínky (spíše než nedostatky) dle mého názoru nebrání tomu, aby autor svou práci řádným způsobem obhájil. V rámci obhajoby pak – spíše k volnější diskusi – navrhuji výše uvedené problematické body.

~~UDr. Petr Šmolík, Ph.D.~~

V Praze dne 19. prosince 2005